

нѣше съ сина си Петра на църква — всѣки ще бърза първи да го поздрави и пжтъ да му не мине.

Самъ Стойко Габара не долавяше, кое кара другитѣ да сж тѣй почителни къмъ него; а и не се зами-слѣше за това. Той гледаше само да бжде вѣренъ на себе си. Чуждо не пипа, своето не дава. Не обижда и не би оставилъ и него да наскърбятъ.

И съ тази си правота смѣташе, че никога нѣма да вдигне другитѣ спрѣмо себе си. Той се чувствуваше привързанъ къмъ широкото си имение, както бѣше и къмъ кошарата си въ Балкана. Какъ се привърза, самъ не знаеше; привързваше го нѣкакво неясно, но мощно чувство, присжщо на човѣкъ, който е живѣлъ отъ незапомнени години съ земята и съ природата. Той се почувствува частица отъ тая земя; заживѣ съ нейния животъ. И колкото да му домилѣваше за Балкана, привикна къмъ полето. Нѣщо по-силно: полето го победи. Той почна да изпитва нови сили: душа му се окриляше, кога на пролѣтъ се раззеленеятъ безпредѣлни нивя и класоветѣ зашепнатъ приказка за златна жътва. Гърди му се опиваха на есенъ, кога почне да се цѣпи цѣлината за угарь; блѣнуваше зиме, кога дълбокъ снѣгъ прекрие равнини, въ които бавно кѣлнатъ семена и чакатъ топло слънце; благоговѣше на пролѣтъ, кога се залюлѣятъ на талази извишили ниви; захласваше се по жътва; а по харманъ кроткитѣ му очи се мъглѣха отъ възторгъ . . . Той обикна Добруджа. Заживѣ съ трепетитѣ на майката земя и долавяше нейнитѣ трѣпки, кога се оплодязва; запозна тайнитѣ, по които може да се предгадава времето; долови пжтекитѣ, които водятъ къмъ нейнитѣ съкровища. Той позна Добруджа.

Добруджа не е най-хубавия кжтъ на роденъ край. Срѣдъ нея живота не е тѣй чаровенъ, както е въ Балкана, ала на Стойко Габара, чиито дѣди и прадѣди редъ лѣта сж пасли стада тждѣва за Стамболъ да ги угоятъ, му нѣкакъ силно допадна. И обикна безбрѣжнитѣ ѝ ра-